

Niviaq Korneliussen (Nanortalik, Groenlàndia, 1990) va créixer al sud de Groenlàndia i actualment viu a Nuuk, la capital de l'illa. És guionista i mentora d'escriptura per a joves, així com activista i impulsora de campanyes per denunciar l'alta taxa de suïcidis del país. El 2014 va publicar la seva primera novel·la, *Homo sapienne*, que va obtenir un gran nombre de vendes, es va traduir a més de dotze llengües i va significar el primer èxit internacional d'una autora inuit. *La vall de les Flors* és la seva segona novel·la i la primera traduïda al català, i li va valer els premis literaris del Consell Nòrdic 2021, de Politiken 2020, de Montana i el Premi de la Crítica de Dinamarca del 2020.

Maria Rosich (Tarragona, 1978) és traductora del neerlandès, el danès i l'anglès. L'apassionen les llengües des que era petita. A l'estiu, apuntava les paraules estrangeres que aprenia en una llibreta que desgraciadament, tot i que acostuma a guardar-ho tot, ha perdut. Ha traduït Karen Blixen, Tove Ditlevsen, Solvej Balle, Olga Ravn, Julian Barnes i Peter Terrin, entre d'altres. La seva traducció d'*A dalt tot està tranquil*, de Gerbrand Bakker, va guanyar el Premi Llibreter 2012.

Littérature du Quebec — «Una realitat que et deixa estupefacte i que t'esgarrinxia l'ànima i el cor. Una obra que deixa en el lector una empremta inesborrable.»

Libération — «L'escriptura és tan precisa, tan exacta, que la llum sempre s'obre camí a través de les tenebres.»

The Nordic House — «Una veu jove i important de Groenlàndia que vol fer-se sentir i s'ha d'escoltar: la Niviaq escriu de manera molt empàtica sobre estar sempre voltant i les dificultats de trobar un lloc on quedar-se que es pugui anomenar “casa”.»

Limina Rivista — «*La vall de les Flors* és una novel·la mortal, d'aquelles que et deixen sense alè, com després de rebre un cop de puny a l'estómac. De fet, *La vall de les Flors* és exactament un cop de puny a l'estómac. Poques plomes tenen el poder de conduir el lector a una espiral delirant i autodestructiva.»

Le Monde — «Un crit literari que denuncia el silenci que envolta els nombrosos suïcidis dels seus compatriotes.»

Rivista Studio — «*La vall de les Flors* és una joia de llibre que tot i abordar i explorar la mort, no deixa de ser divertit, salvatge, eròtic, ridícul, poètic.»

Benzine — «Niviaq Korneliussen ens ofereix un text contundent i autèntic sobre la dificultat de ser, de ser un mateix i d'estar amb els altres.»

Jyllands-Posten — «Una novel·la important i dura sobre la joventut i la cultura del suïcidi a Groenlàndia. Molt potent, que avança amb ritme i elegància.»

Litteratursiden — «Mostra amb una elegància literària extraordinària el camí inevitable de la protagonista cap a la foscor que no pot defugir.»

Niviaq Korneliussen

La vall de les Flors

Traducció del danès de Maria Rosich

ANTÍPODA, 89

EDICIONS DEL PERISCOPI

Títol original: *Blomsterdalen*

© Niviaq Korneliussen i Gyldendal (Copenhaguen), 2020

Publicat d'acord amb Gyldendal Group Agency i Casanovas

& Lynch Literary Agency

Primera edició: febrer del 2025

© de la traducció: Maria Rosich, 2025

© de la il·lustració de coberta: Giulia Fiori Photography/Getty Images

© de la imatge de la portadella de la pàgina 289: Martyshova/Adobe Stock

© de la fotografia de l'autora: Angu Motzfeldt, 2022

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

X: x.com/Ed_Periscopi | Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Impress a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Correcció: Miquel Saumell Santauegènia, Òscar Lozano

i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció, disseny dels interiors i maquetació: Tono Cristòfol

Dipòsit legal: B 2943-2025

ISBN: 978-84-19332-89-9

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper offset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

Aquest llibre ha comptat
amb l'ajuda de la
Fundació Danesa de
les Arts / Danish Arts
Foundation

Gràcies, Miilla, per haver-hi estat
Dedicat a en Lars

Hi ha un corb sobre la gran creu de l'entrada del cementiri. En aquest cementiri no hi ha ningú que jo estimi. L'*aanaa** no és aquí. Així i tot, sento que hi he perdut algú. Desperta records lúgubres. Desperta records de les nits de primavera que hi he passat tement el sol de mitjanit que s'acostava. Desperta records d'aquella nit d'estiu de color rosa de fa un any, quan vaig seure en un turó amb vistes al Sermitsiaq i a totes les creus dels morts, pensant en la vida. Estava sola sovint, però aquella nit, a més, m'hi sentia i desitjava ser jo la que era dins la tomba. Els carrers estaven tan desolats com les tombes, i un corb va passar volant i es va posar en una creu a prop meu. Les plomes negres brillaven, els ulls negres guaitaven, la seva ànima negra era l'única que hi havia allà. Vaig deixar reposar els ulls en l'ocell negre, i per un moment se'm va oblidar que el sol, que s'havia post feia un quart d'hora, tornaria a sortir de darrere del Sermitsiaq al cap de pocs minuts. Per un moment se'm va oblidar que tot tornaria a començar. El corb em va vigilar fins que va arribar la llum del dia; llavors va emprendre el vol i em va deixar amb els morts. No sabia que era de la llum, i no de la foscor, que m'havia de protegir.

* L'edició original d'aquesta novella inclou diversos termes en groenlandès que hem conservat. En els casos que no s'explica què volen dir, els hem marcat en cursiva i en podeu trobar el significat al glossari que hem incorporat a la pàgina 291. (*N. dels e.*)

Ells

45. Dona. 38 anys. Penjada.

Tinc tantes contractures que no puc ni alçar una copa de vi blanc sense sentir dolor. S'han multiplicat, se m'han aferrat a tots els músculs, i cada cop s'escampen més i són més fortes sota els omòplats, no hi ha manera d'arribar-hi. Ni amb Ibumetin. La mare estudia el meu rostre gemegós amb expressió preocupada. Fa deu minuts que seiem en silenci l'una davant de l'altra.

—Et faig una mica de massatge? —pregunta, i s'aixeca de la cadira.

—No, gràcies, *anaana*.

Se m'acosta i em posa els dits desgastats a les espatlles.

—*Anaana*, he dit que no.

Comença a escalfar-me-les. Els seus ossos vells són grossos i durs, com ella. Faig petar els dits.

—Para, que t'agafarà reuma.

Em poso a mirar Facebook i m'aturo quan veig la imatge d'una dona i un munt d'emoticones de cors trencats. Sobre el pit de la dona hi diu, en verd neó: «1981-2018, RIP».

—Qui és? —pregunta l'*anaana*.

S'acosta molt i respira d'una manera que em ressona a les orelles. Es queda sense alè només d'escalfar-me. Alço el mòbil perquè ho vegi.

—No la conec —diu—. Què ha passat?

—Suïcidi, suposo.

—Ah. Em sap greu.

—Gràcies —dic jo, i m'incorporo.

—Però si t'estava escalfant —diu.

—Ja saps que no m'agrada que em facin massatges.

—Si li agrada a tothom! Només és una excusa per escapolar-te —diu, i es treu del cap la cinta de color de vi negre amb un gest enèrgic que fa que els cabells li caiguin per damunt de les espatlles.

—Escapolar-me de què?

Faig un bon glop de vi blanc.

—Escapolar-te de la conversa!

No sé mai quan vol que parli i quan vol que m'estigui callada. Soc una d'aquelles nines que van amb piles i quan vols que parlin els has de prémer la panxa. Prem i prem, tota l'estona vol que digui coses diferents de les que dic.

—De què vols parlar?

—Ho saps perfectament! —diu. Està recollint-se els cabells en una cua, torna a començar quan se li escapa un ble.

—*Anaana*, he pres una decisió. Més val que t'hi acostumis.

Em plantejo abraçar-la, però no aconsegueixo fer el pas. No recordo l'última vegada que ens vam abraçar.

—És només que no crec que estiguis preparada per anar-te'n. Què té de dolent la universitat d'aquí? Per què has d'anar a Dinamarca tant sí com no? No estàs preparada.

—Fa molt de temps que estic preparada.

Buido la copa de vi i baixo les escales. Omplo la banyera d'aigua gairebé bullent. Premo fort el gel de bany i tot de bombolletes suren per la cambra. L'aigua crema quan m'hi fico, però al cap de pocs minuts ja no noto res. Tanco els ulls i m'imagino que soc a Itàlia i és un vespre de finals d'estiu. Però llavors truquen a la porta. Entra l'*anaana* amb una copa de vi i la deixa a la tauleta del meu costat.

—T'ajuda una mica amb els dolors? —pregunta, amb les ulleres entelades.

Faig que sí amb el cap i aixeco les celles. Ella es queda quieta esperant que passi alguna cosa. Em tapo els pits amb escuma. Ella no capta la indirecta.

—Em pots deixar sola una estona?

Sospira i se'n va. La sento feinejar per la cuina, al pis de dalt. Buida el rentaplats. Desa sense miraments coberts i plats i sento el pare que remuga. No entenc com he estat capaç de suportar viure aquí.

—És que no entenc per què no vol parlar amb mi! —diu al meu pare. Ell murmura alguna cosa inintelligible.

Així és com són les coses. L'*anaana* es queixa, l'*ataata* murmura fluixet per fer-li saber que la sent. M'enfonso sota l'aigua i aguanto la respiració. Aquí hi ha silenci. Els meus pulmons de fumadora demanen aire al cap de mig minut, però em quedo aquí sota un minut i mig més. Compto els segons. Dos minuts en silenci. He sentit de molts supervivents que ofegar-se és meravellós. Que hi ha un munt de colors. I calma, perquè de seguida et mareges i quedes hipotèrmic, i normalment entres en coma al cap de vuitanta-set segons. Em torno a enfonsar i aguanto la respiració durant tres minuts. Tant de bo fos un peix. Un peixet a Itàlia. Una eternitat en silenci. Aviat, penso, i respiro profundament; aviat me n'aniré. Però això també significa allunyar-me de la Maliina.

L'*anaana* no està contenta amb la salsa marró que l'*ataata* ha fet per a les mandonguilles, així que està batent alguna cosa com una boja a la cuina mentre ell se serveix la salsa espessa al plat i protesta en silenci. Em miro el mòbil de

reüll cada deu segons i m'empasso una mandonguilla rere l'altra. L'*anaana* aconsegueix seure abans que m'hagi acabat totes les patates del meu plat.

—T'has de recordar de posar-hi poca sal i poca farina, ja saps que si menges massa farina et tires un munt de pets —diu.

—*Qaa*, que estem menjant!

—Ja t'has fet la maleta? —pregunta ella, sucant una mandonguilla a la salsa marró.

Jo remeno el cap.

—Només falta una setmana! I encara has de rentar roba, triar, endreçar, posar-ho a la maleta... t'has recordat de fer una llista? —pregunta.

La salsa marró regalima de la mandonguilla que té a la forquilla. Sembla diarrea.

—*Qaa*, que estem menjant! —exclamo.

—Bé que *hem* de parlar mentre mengem. No tenim pressa —diu.

Assenyalo frenèticament la salsa que regalima i ella es fica la mandonguilla a la boca. Mastega i mastega, perquè es pensa que com més estona mastega, menys menja. Li queda salsa marró a les comissures dels llavis. Em fa passar la gana i miro si la Maliina ha escrit.

«Soc a casa, vine, si et ve de gust.»

Si em ve de gust. Em forço a empassar-me l'última patata.

—Gràcies pel menjar.

—Però si acabem de començar! —exclama l'*anaana*.

—La Maliina està trista, l'he d'anar a veure.

—Quan la coneixerem, aquesta Maliina? —pregunta ella, esperançada.

—Només som amigues —dic jo.

44. Home. 19 anys. Tret.

Sento l'olor de la boira densa que ja ha cobert el nord. Arribarà a Nuuk d'aquí un parell d'hores. Això vol dir que aquesta nit no hi haurà sol. Quan entro al seu pis de dues habitacions, la Maliina és al sofà amb pantalons curts d'esport.

—He d'acabar de llegir aquest paràgraf —diu, i somriu.

M'assec a l'altra punta del sofà i observo els seus ulls foscos. Es nota que està llegint un paràgraf trist. Quan aparta el llibre, té les celles arrugades i sospira profundament. Em posa el cap al pit i m'abraça.

—L'Scout ha perdut el seu germà —diu.

Li faig un petó al cap, que fa olor de menta i suor.

—Imagina't, perdre un germà —continua.

Jo he fantasiejat amb la mort de la meva germana. M'imagino que els pares i jo visitem la seva tomba cada cap de setmana. Que ens abracem i diem que ens necessitem els uns als altres. Que trobem una forta unió en el dolor i ens adonem de la importància d'estimar-nos incondicionalment, de començar de zero. D'enterrar tota la rancúnia envers la meva germana.

—Seria horrible —dic, i ella fa que sí.

—Per cert, s'ha publicat el programa del curs? —pregunta de cop i volta.

—No ho he mirat.

—Ho podem mirar al teu correu? Em moro de ganes de saber què estudiareu —diu, somrient.

—Ara no.

—Sigui el que sigui, t'anirà bé —diu, i em fa un petó.
Intento ficar-hi la llengua, però ella s'aparta de seguida.
Vol una resposta.

—No ho sabem, si m'anirà bé —dic.

—És clar que sí! Al capdavant, en aquell test va sortir que això era exactament el que havies de fer —diu.

Jo només vaig contestar el que em sonava millor mentre ella, asseguda al meu davant, em feia un munt de preguntes d'un test d'orientació universitària. Es va posar la mar de contenta quan va arribar a la conclusió que jo seria una bona antropòloga. Després vaig buscar «antropologia» a Google.

—Et pots creure que ja ha passat... quant? —dic—. Un any, des que et vaig veure per primer cop?

—Han passat tantes coses, des de llavors...

—Estaves tan guapa.

Somriu tímidament.

—Vas pensar en algun moment que acabaríem ficant-nos al llit? —pregunto.

—No ho sé. Al començament, no —contesta.

—No, ja m'ho imagino; ningú resulta atractiu si no és capaç ni de somriure —dic.

—I ara, si eres un encant. Molt pensativa, però un encant —diu, i després afegeix—: I tu?

—Ja saps que vaig voler lligar amb tu des del primer moment —contesto jo.

Comença a fer-me un petó dolç i ens n'anem al dormitori de seguida. L'habitació està molt fosca perquè té corregudes les cortines que no deixen passar la llum del sol. M'estiro al damunt d'ella, sempre m'ha costat ficar-me dins dels seus pantalons curts. Ella m'aparta la mà i se'm posa a sobre en un sol moviment. Jo intento tornar-la a girar, no

estic acostumada a estar sota, però m'agafa pels braços i em fa petons lents a la panxa. Jo l'encongeixo perquè sembli més plana. Intento alliberar-me.

—Xxxt —diu, i continua baixant.

Em fa posar les mans sota l'esquena, de manera que hi quedo estirada a sobre amb tot el meu pes. Miro cap a la foscor i respiro profundament perquè no m'envaeixi el pànic de pensar que té el meu cos controlat. Em fica els dits a dins, tres o quatre, i prem contra la meva bufeta, em venen ganes de pixar. La seva altra mà em pessiga el mugró, la panxa, els malucs amb tanta força que no li puc seguir el ritme. Tot s'accelera quan em comença a llepar, i em corro tan fort que em llisquen llàgrimes per les galtes. Ella me les eixuga, somriu i em xiuxiueja a cau d'orella:

—Espero que no t'oblidis de mi quan te'n vagis.

Com m'hauria d'oblidar de tu, you're out of my league, ets el meu triomf més gran fins ara, i sempre ho seràs tret que aconseguís lligar amb l'Angelina Jolie, excepte per tota aquella colla de fills que té.

—M'acabes de provocar un orgasme de campionat, no crec que m'oblidi de tu, de moment —dic jo, encara que voldria dir-li que estic enamorada, que me'n vaig enamorar el primer cop que la vaig veure.

Després que ella es corri, li costa mantenir els ulls oberts. Li acaricio el cos morè fins que s'adorm. L'oloro, gairebé l'ensumo, l'ensumo tant que la seva olor se'm grava al cervell, traço un mapa del seu cos, totes les piguetes, les arrugues al voltant dels ulls, una pestanya que va al revés que totes les altres. Es gira, adormida, fins que quedem fent la cullereta.

—Mirem el blau cel un altre cop? —pregunta.

—Què?

—El blau cel, ens el tornem a mirar?

—Què és?

—No ho sé —diu, i somriu—. No.

Fins i tot adormida és innocent. Noto que respira profundament. Estic a punt de vomitar-me els pulmons, tinc el cor a punt d'esclatar, el cos m'obliga a dir-ho.

—Estic enamorada de tu —xiuxiuejo.

—El blau cel, té més recorregut —diu.

—Recorregut?

Somriu.

—On? —pregunto, i li faig un petó al coll.

—Allà —diu, i belluga una mica el cap.

—Em quedaria, si m'ho demanassis —xiuxiuejo.

—Queda't —diu ella sense despertar-se, i m'agafa la mà i se l'acosta al pit.